

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ШМИГИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 41501/08)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

11. октобар 2016. године

Ова пресуда је правоснажна, али може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Шмигић против Србије,
Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању већа у саставу:
Pere Pastor Vilanova, *председник*,
Branko Lubarda,
Georgios A. Serghides, *судије*,
и Fatoş Aрасі, *заменик секретара Одељења*,
После већања на затвореној седници 20. септембра 2016. године,
Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 41501/08) против Републике Србије које је Суду поднео, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција“), српски држављанин, господин Радивоје Шмигић (у даљем тексту: „Подносилац представке“), 30. јула 2008. године.
2. Подносиоца представке заступао је господин Б. Ђукановић, адвокат из Београда. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) првобитно је заступао њен ранији заступник госпођа В. Родић, а касније њен садашњи заступник госпођа Н. Плавшић.
3. Представка је 1. септембра 2015. године прослеђена Влади.
4. Влада је ставила примедбу на разматрање представке од стране Одбора. Пошто је размотрио ову примедбу, Суд је одбацује.

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке рођен је 1955. године и живи у Београду.
6. Извесни А. Н. (у даљем тексту: „Дужник“) осуђен је у кривичном поступку 19. септембра 1996. године за фалсификат и наложено му је да *ПП Репрек*, фирми из Србије која је у власништву подносиоца представке исплати 18.425,00 динара (РСД).
7. Наведена фирма је 17. децембра 1998. године код Окружног суда у Београду поднела предлог за извршење на основу пресуде у наведеном кривичном поступку. Након налога да прецизира предлог за извршење, одлука о извршењу донета је 29. априла 1999. године.
8. Извршни суд је 15. октобра 1999. године наложио Министарству унутрашњих послова да достави тачну адресу дужника.
9. Извршитељ је 7. фебруара 2000. године констатовао да се дужник одселио на непознату адресу.
10. Поступање у предмету је одложено 27. октобра 2000. године.
11. Подносилац представке је 7. маја 2005. године затражио наставак извршног поступка у име његове фирме.

12. Извршни суд је 4. октобра 2005. године поново наложио Министарству унутрашњих послова да достави тачну адресу дужника.

13. Дописом од 21. октобра 2005. године Министарство је обавестило извршни суд о дужниковој адреси.

14. Извршилац је 18. новембра 2005. године отишао на адресу коју је доставило наведено Министарство и утврдио да дужник ту више не живи, као и да се одселио на непознату адресу.

15. Извршни суд је 20. јануара 2006. године затражио од Министарства унутрашњих послова да достави тачну адресу дужника и његово последње познато место пребивалишта.

16. Извршни суд је 24. октобра 2006. године обавестио подносиоца представке да Министарство није утврдило тачну адресу дужника, нити да је против дужника покренуло прекршајни поступак у складу са чланом 25. Закона о пребивалишту и боравишту грађана (види став 22.).

17. Стечајни поступак против предузећа подносиоца представке „Репрек“ завршен је 31. маја 2007. године. Наведено предузеће престало је да постоји, а сва његова имовина пренета је подносиоцу представке.

18. Извршни суд је окончано поступак 31. марта 2010. године.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

A. Закон о извршном поступку из 2004. године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 125/04)

19. Овај закон је био на снази од 22. фебруара 2005. године до 17. септембра 2011. године.

20. Члан 5. прописивао је да суд мора да води извршни поступак као хитан, а ако то не учини судија је одговоран за несавесно и непрофесионално поступање.

B. Закон о извршењу и обезбеђењу (објављен у „Службеном гласнику РС“, бр. 31/11 и 99/11)

21. Нови Закон о извршном поступку ступио је на снагу 17. септембра 2011. године, чиме је Закон о извршном поступку из 2004. године стављен ван снаге. Члан 358. прописује да се извршни поступак покренут пре ступања на снагу овог закона наставља у складу са одредбама Закона о извршном поступку из 2011. године.

B. Закон о пребивалишту и боравишту грађана (објављен у „Службеном листу Социјалистичке Републике Србије“, бр. 42/77, 24/85 и 6/89, као и у „Службеном гласнику РС“, бр. 25/89, 53/93, 67/93, 48/94 и 101/05)

22. Члан 25. прописивао је да се пропуст да се полиција обавести о промени пребивалишта или боравишта кажњава новчаном казном од РСД 30.000.00 у прекршајном поступку.

ПРАВО

I. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1. И ЧЛАНА 13. КОНВЕНЦИЈЕ

23. Подносилац представке притуживао се, према члану 6. став 1. и члану 13. Конвенције, због неизвршења пресуде од 19. септембра 1996. године. У релевантном делу, ови чланови гласе:

Члан 6. став 1.

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на ... расправу у разумном року пред ... судом“

Члан 13.

„Свако коме су повређена права и слободе предвиђени у овој Конвенцији има право на делотворан правни лек пред националним властима, без обзира на то да ли су повреду извршила лица која су поступала у службеном својству.“

A. Допуштеност

24. Влада је изнела да је извршни поступак завршен 2000. године и да је 2006. године подносилац представке обавештен о немогућности да се дужник пронађе. Она је изнела да пошто је подносилац представке поднео своју представку 30. јула 2008. године, његову представку треба одбацити као неблаговремену.

25. Суд примећује да је пресуда у питању постала правоснажна 1996. године, а остала неизвршена до данашњег дана. Даље је констатовано да, иако је извршни поступак заиста завршен 2000. године, он настављен на предлог подносиоца представке 2005. године, када је извршни суд покушао да пронађе дужника. Најзад, Суд констатује да извршни поступак против дужника није никада званично окончан. Суд, према томе, одбацује примедбу Владе.

26. Суд, такође, констатује да представка није очигледно неоснована у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције. Он даље констатује да није недопуштена по неком другом основу. Она се, према томе, мора прогласити допуштеном.

B. Основаност

27. Суд подсећа да неоправдано дуго кашњење у извршењу обавезујуће пресуде може довести до повреде Конвенције (види *Burdov против Русије*, број 59498/00, ЕЦХР 2002-III). Он даље подсећа да извршни поступак треба водити експедитивно због саме његове природе (види *Comingersoll S.A. против Португала* [BB], број 35382/97, став 23, ЕЦХР 2000-IV).

28. Суд је често нашао повреде члана 6. став 1. Конвенције у предметима у којима се покрећу питања слична питању у предметном случају (види, уз одговарајуће измене, *Предузеће ЕВТ против Србије*, број 3102/05, став 52-54, 21. јун 2007. године, и *Vormotov против Русије*, број 24435/04, ст. 17. и 19, 31. јул 2008. године).

29. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није истакла ниједну чињеницу, нити аргумент који би могли да га убеди да донесе другачији

закључак у овом предмету. С обзиром на његову судску праксу по овом питању, Суд сматра да су у овом предмету српски органи угрозили суштину „права на суд“ подносиоца представке.

30. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1. Конвенције.

31. Пошто је донео овај закључак, Суд не сматра да је неопходно да разматра суштински исту притужбу према члану 13. Конвенције (види, уз дговарајуће измене, *Kin-Stib и Мајкић против Србије*, број 12312/05, став 90, 20. април 2010. године).

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

32. Члан 41. Конвенције прописује:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

А. Штета

33. Подносилац представке је тражио 9.212 евра (ЕУР) на име материјалне штете и 5.000 евра (ЕУР) на име нематеријалне штете.

34. Влада је сматрала да су тражени износи претерани.

35. Суд не види никакву узрочну везу између утврђене повреде и наводне материјалне штете; он, због тога, одбацује овај захтев. Са друге стране, он подносиоцу представке досуђује 3.600 евра (ЕУР) на име нематеријалне штете.

Б. Трошкови

36. Подносилац представке није тражио накнаду трошкова. Суд му због тога не досуђује исте.

В. Затезна камата

37. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном;
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције;
3. *Утврђује* да нема потребе да се притужба разматра према члану 13. Конвенције;
4. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава мора предузети све неопходне кораке да омогући да се домаћи поступак који се разматра у овом предмету заврши што је пре могуће, узимајући у обзир захтеве правилне примене правде;

(б) да Тужена држава исплати подносиоцу представки, у року од три месеца, износ од ЕУР 3.600,00 (три хиљаде шест стотина евра) заједно са порезом који се може наплатити, који ће се претворити у локалну валуту, по курсу важећем на дан измирења на име нематеријалних трошкова;

(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке у законском периоду уз додатак од три процентна поена;

5. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 11. октобра 2016. године, у складу са правилом 77 ст. 2. и 3. Пословника Суда.

Fatoş Aracı
Заменик секретара

Pere Pastor Vilanova
Председник